

doby „mnozí z učedníků jeho odešli zpět, a nechodili s ním více.

Tedy řekl Ježíš ke dvanácti: Zdaliž i vy chcete odjít?

I odpověděl jemu Šimon Petr: Pane, k komu půjdeme? Slova věčného života máš.

A my jsme uvěřili, a poznali, že jsi ty Kristus, Syn Boha živého.“ (Jan 6:66–69.)

Petr obdržel to, co může poznat každý následovník Spasitele. Abychom byli věrně oddáni Ježíši Kristu, přijímáme Ho jako svého Vykupitele a děláme vše, co je v našich silách, abychom žili podle Jeho učení.

Po všech těch letech, kdy jsem žil, učil a sloužil, po všech těch milionech kilometrů, které jsem procestoval po celém světě, a po všem, co jsem zažil, bych se rád podělil o jednu velkou pravdu. Tou je mé svědectví o Spasiteli Ježíši Kristu.

Joseph Smith a Sidney Rigdon po jednom posvátném zážitku zaznamenali:

„A nyní, po mnohých svědectvích, jež o něm byla dána, toto je svědectví poslední ze všech, jež my o něm dáváme: Že on žije!

Neboť jsme ho viděli.“ (Naš 76:22–23.)

Jejich slova jsou i mými slovy.

Já věřím a *já* s jistotou vím, že Ježíš je Kristus, Syn živého Boha. Je Jednorozený Otcův a „jím a skrze něho a od něho světy jsou a byly stvořeny a obyvatelé jejich jsou syny a dcerami Bohu zplozenými“.
(Naš 76:24.)

Vydávám svědectví o tom, že Spasitel žije. *Znám* Pána. Jsem Jeho svědkem. Víím o Jeho velké oběti a věčné lásce, kterou chová ke všem dětem Nebeského Otce. Svě zvláštní svědectví vydávám ve vší pokoře, ale s naprostou jistotou, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší William R. Walker
Sedmdesátník

Žijte věrně podle víry

Každý z nás bude velmi požehnán, pokud poznáme příběhy víry a oběti, které naše předky vedly ke vstupu do Pánovy Církve.

Mám rád církevní historii. Podobně jako vaše víra se i ta moje posiluje, když se dozvídám o úžasné oddanosti našich předků, kteří přijali evangelium a žili věrně podle víry.

Před měsícem 12 000 úžasných mladých členů z chrámového okrsku chrámu Gilbert v Arizoně slavilo dokončení svého nového chrámu inspirujícím vystoupením, které ilustrovalo jejich závazek žít spravedlivě. Téma jejich oslav znělo: „Žijte věrně podle víry.“

Podobně jako tito věrní mladí z Arizony se má každý Svatý posledních dnů zavázat, že bude „žít věrně podle víry“.

Slova náboženské písně znějí: „Věrní víře, kterou naši rodiče opatrovali.“ („True to the Faith“, *Hymns*, č. 254.)

Mohli bychom dodat: „Věrní víře, kterou naši prarodiče opatrovali.“

Přemýšlel jsem, zda ti nadšení mladí členové v Arizoně znají církevní historii – zda vědí, jak se *jejich* rodinní příslušníci stali členy Církve. Bylo by úžasné, kdyby každý Svatý posledních dnů znal příběh obrácení svých předků.

At jste potomkem pionýrů, či nikoli, odkaz víry a oběti mormonských

pionýrů je i vaším odkazem. Je to vznešené dědictví Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů.

K jedné z neúžasnějších kapitol v historii Církve došlo tehdy, když Wilford Woodruff, apoštol Páně, učil v roce 1840 znovuzřízenému evangeliu Ježíše Krista ve Velké Británii – pouhých 10 let po založení Církve.

Wilford Woodruff a další apoštolové se ve své práci zaměřili na oblasti Liverpoolu a Prestonu v Anglii, kde měli značný úspěch. Starší Woodruff, který se později stal presidentem Církve, se stále modlil k Bohu, aby ho v této velmi důležité práci vedl. Jeho modlitby vedly k inspiraci odejít kázat evangelium na jiné místo.

President Monson nás učí, že když získáme inspiraci z nebe, abychom něco udělali, uděláme to hned – neodkládáme to. A přesně to Wilford Woodruff udělal. Po jasném pokynu od Ducha, aby „šel na jih“, se téměř ihned vydal na cestu do části Anglie nazývané Herefordshire, což je farmářská oblast na jihozápadě Anglie. Tam se setkal s úspěšným farmářem Johnem Benbowem a byl přivítán „s radostným srdcem a důvěrou“. (Wilford Woodruff, v knize Matthiase F. Cowleyho, *Wilford Woodruff: History of His Life and Labors as Recorded*

in His Daily Journals [1909], 117.)

Skupina více než 600 lidí, kteří si říkali Sjednocení bratří, se tehdy „modlila za světlo a pravdu“. (Wilford Woodruff, v knize *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* [2004], 91.) Pán v odpověď na jejich modlitby poslal Wilforda Woodruffa.

Učení staršího Woodruffa přineslo okamžitě ovoce a mnozí byli pokřtěni. V Herefordshiru se k němu připojili Brigham Young a Willard Richards

a tito tři apoštolové měli mimořádný úspěch.

Za několik měsíců zorganizovali 33 odboček pro 541 členů, kteří vstoupili do Církve. Jejich pozoruhodné působení pokračovalo a nakonec byli téměř všichni členové Sjednocených bratří pokřtěni do Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů.

Má praprababička Hannah Maria Eagles Harrisová byla jednou z prvních, která si Wilforda Woodruffa

vyslechla. Řekla svému manželovi, Robertu Harrisovi mladšímu, že slyšela slovo Boží a že se chce dát pokřtít. Robert nebyl ze zprávy své ženy nadšený. Řekl jí, že na další kázání mormonského misionáře půjde s ní a že mu vysvětlí, jak se věci mají.

Robert seděl v popředí shromážděných lidí s pevným odhodláním, že se nenechá ovlivnit a že bude možná kazatele vyrušovat, ale Duch se ho dotkl podobně, jako se dotkl jeho ženy. Poznal, že poselství Znovuzřízení je pravdivé, a s manželkou se dali pokřtít.

Jejich příběh víry a oddanosti se podobá tisícům dalších – když vyslechli poselství evangelia, poznali, že je pravdivé!

Jak říká Pán: „Ovceť mé hlas můj slyší, a já je znám, a následují mne.“ (Jan 10:27.)

Když zaslechli hlas Pastýře, oddali se plně životu podle evangelia a následovali pokyny Pánova proroka. Přijali výzvu shromáždit se v Sionu, opustili domov v Anglii, přeplavili se přes Atlantik a shromáždili se ve Svatých v Nauvoe ve státě Illinois.

Přijali evangelium celým svým srdcem. Zatímco se snažili zapustit kořeny v nové zemi, pomáhali při stavbě chrámu Nauvoe desátkem své práce – každý desátý den strávili stavěním chrámu.

Byli zarmoučeni, když se dozvěděli o smrti svého milovaného proroka Josepha Smitha a jeho bratra Hyruma. Ale nevzdávali se! Zůstali věrní víře.

Když byli Svatí pronásledováni a vyhnáni z Nauvoe, Robert s Marií se cítili nesmírně požehnáni, když krátce předtím, než se přes řeku Mississippi vydali na západ, obdrželi v chrámu své obdarování. I když nevěděli, co je čeká, byli si jisti svou vírou a svědecktím.

Se šesti dětmi se při putování na západ brodili blátem přes stát Iowa.

Na břehu řeky Missouri si na místě, které bylo později známo jako Winter Quarters, postavili přístřešek.

Tito neohrožení pionýři čekali na pokyny od apoštolů, jak a kdy mají vyrazit dále na západ. Plány se ale změnily, když Brigham Young, prezident Kvora Dvanácti, vydal prohlášení, aby se muži jako dobrovolníci přihlásili ke službě v armádě Spojených států a vytvořili oddíl později známý jako Mormonský batalion.

Robert Harris mladší byl jedním z více než 500 mormonských pionýrů, kteří výzvu Brighama Younga přijali. Narukoval, i když to znamenalo opustit těhotnou manželku a šest malých dětí.

Proč byli on a další muži něčeho takového schopni?

Odpověď lze najít ve slovech mého prapradědečka. V dopise, který poslal své ženě, když byl batalion na cestě do Santa Fe, napsal: „Má víra je tak silná jako nikdy, [a když pomyslím na to, co nám Brigham Young řekl], věřím tomu, jako kdyby mi to řekl sám veliký Bůh.“

Zkrátka věděl, podobně jako ostatní muži, že naslouchal proroku Božímu. A právě proto to zvládli! Věděli, že je vede prorok Boží.

V tomtéž dopise psal o lásce ke své ženě a k dětem a řekl jim, že se neustále modlí za to, aby ona i děti byly požehnány.

Později v dopise uvedl tato mocná slova: „Nesmíme zapomenout na to, co jsme ty i já slyšeli a [zažili] v chrámu Páně.“

Spolu s jeho dřívějším svědectvím, že „nás vede prorok Boží“, se pro mě tato dvě posvátná nabádání stala něčím jako písmem.

Osmnáct měsíců po odchodu s batalionem se Robert Harris v pořádku znovu shledal se svou milovanou Marií. Celý život zůstali

věrní znovuzřízenému evangelium. Měli 15 dětí, z nichž 13 se dožilo dospělosti. Moje babička, Fannye Walkerová z Raymondu v kanadské Albertě, byla jedním z jejich 136 vnoučat.

Babička Walkerová byla hrdá na to, že její dědeček sloužil v Mormonském batalionu, a chtěla, aby o tom všechna její vnoučata věděla. Teď, když jsem sám dědečkem, chápu, proč to pro ni bylo tak důležité. Chtěla obrátit srdce dětí k otcům. Chtěla, aby její vnoučata poznala své spravedlivé dědictví

– protože věděla, že to pro ně bude v životě požehnáním.

Čím větší pocítujeme propojení se svými spravedlivými předky, tím spíše se budeme rozhodovat moudře a spravedlivě.

A tak tomu je. Každý z nás bude velmi požehnan, pokud poznáme příběhy víry a oběti, které naše předky vedly ke vstupu do Pánovy Církve.

Od chvíle, kdy Robert a Maria vyslechli Wilforda Woodruffa, který učil a svědčil o Znovuzřízení evangelia, věděli, že evangelium je pravdivé.

Také věděli, že bez ohledu na zkoušky a těžkosti, které je potkají, budou požehnáni, pokud zůstanou věrni víře. Jako kdyby slyšeli slova našeho dnešního proroka, který řekl: „Žádná oběť není příliš velká ..., [abychom dosáhli] požehnání [chrámu].“ (Thomas S. Monson, „Svatý chrám – maják světa“, *Liahona*, květen 2011, 92.)

Na dvoulibrové minci Spojeného království jsou na okraji napsána slova „Stojíme na bedrech velikánů“. Když myslím na naše úžasné pionýrské předky, mám pocit, že my *všichni* stojíme na bedrech velikánů.

I když ono nabádání pocházelo z dopisu Roberta Harrise, myslím, že většina předků by svým dětem a vnoučatům předala totéž poselství: Zaprvé – nesmíme zapomenout na své zážitky z chrámu a nesmíme zapomenout na zaslíbení a požehnání, která ke každému z nás díky chrámu přicházejí. A zadruhé – nesmíme zapomenout, že nás vede prorok Boží.

Svědčím o tom, že nás *skutečně* vede prorok Boží. Pán znovuzřídil svou církev v posledních dnech skrze Proroka Josepha Smitha a my nesmíme zapomenout, že jsme v nepřerušném sledu vedeni proroky Božími, od Josepha přes Brighamů a každého dalšího presidenta Církve až po dnešního proroka – Thomase S. Monsona. Znáám ho, vážím si ho a mám ho rád. Svědčím o tom, že je to Pánův prorok na zemi v dnešní době.

Ze srdce si přeji, abychom se svými dětmi a vnoučaty ctili odkaz našich spravedlivých předků – oněch věrných mormonských pionýrů, kteří byli ochotni položit na oltář vše, aby přinesli oběť svému Bohu a hájili Jeho i svou víru. Modlím se o to, aby každý z nás žil věrně podle víry, kterou naši rodiče opatrovali. Ve svatém a posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší L. Tom Perry

Kvorum Dvanácti apoštolů

Poslušnost skrze naši věrnost

Poslušnost ... [je] odznakem naší víry v moudrost a moc té nejvyšší autority – samotného Boha.

Rodinné domácí večery, které se sestrou Perryovou pořádáme každý pondělní večer, se z ničeho nic rozrostly. Do bytů v našem domě se přistěhovali můj bratr, jeho dcera, Barbařin bratr a naše neteř s manželem. Je to poprvé od dětství, co mám to požehnání, že má rodina žije blízko mě. Když jsem byl malý, naše rodina bydlela ve stejném bloku s několika členy maminciny širší rodiny. Dědeček Sonne měl dům vedle nás směrem na sever a teta Emma měla dům vedle nás směrem na jih. Na jižní straně bloku bydlela teta Josephine a na východní straně bloku bydlel strýček Alma.

Během mého dětství jsme se členy širší rodiny trávili spoustu času a prožívali jsme společné chvíle při práci, hraní i společných návštěvách. Nemohli jsme se pouštět do žádných velkých nezbedností, protože se o tom vždy velmi rychle doslechly naše maminky. Náš dnešní svět je jiný – členové většiny rodin žijí daleko od sebe. A i když žijí relativně blízko sebe, často nebydlí hned vedle sebe. Přesto si myslím, že mé dětství i má současná situace jsou tak trochu jako nebe, kdy milovaní členové rodiny žijí blízko

sebe. Představuje to pro mě stálou připomínku věčné podstaty rodinné jednotky.

Když jsem vyrůstal, měl jsem zvláštní vztah se svým dědečkem. Byl jsem v rodině nejstarší syn. V zimě jsem odklízěl sněh na chodníku a v létě sekal trávník u našeho domu, u domu svého dědečka a u domů svých dvou tet. Když jsem sekával trávník u dědečka, sedával dědeček často na verandě. Vždycky, když jsem byl se sekáním hotov, jsem si sedl na schody a povídal si s ním. Tyto chvíle jsou pro mě drahocennými vzpomínkami.

Jednou jsem se dědečka zeptal, jak poznám, zda dělám vždy to, co je správné, když nám život poskytuje tolik možností. Dědeček mi odpověděl jako obvykle zkušeností ze svého života na farmě.

Učil mě o tom, jak vycvičit koně, aby ve spřežení pracovali společně. Vysvětlil mi, že koně musí vždy vědět, kdo je jejich pánem. Jedním z hlavních prostředků, jak si udržet kontrolu nad koňmi a řídit je, je postroj a udidlo. Pokud si jeden z koňů usmyslí, že nemusí být poslušen vůli kočího, nebudou koně nikdy táhnout ani